

I, 16.

I, 16.

12
R E C T O R
ACADEMIAE VITEBERGENSIS
G E O R G I V S
F R I D E R I C V S
K R A V S D

DIGESTI VETERIS PROFESSOR
PVBLICVS ORDINARIVS CVRIAE PROVIN-
CIALIS CONSISTORII ECCLESIASTICI
SCABINATVS AC FACVLTATIS IVRI-
DICAE ASSESSOR ITEMQVE ORDINIS
IVRIDICI H. T. DECANVS

INSTITVTVM
IOANNIS CHRISTIANI RICHTERI
SIZERODENSIS

S. S. THEOLOGIAE CVLTORIS

A. D. IIX. KAL. OCT. A. R. S. CIOIO CCLXV.

E X

WEYRAVCHIANAE LIBERALITATIS LEGE
ORATIONEM
MAIORE IN AVDITORIO

HABITVRI

C I V I B V S
C O M M E N D A T.

*Praemittitur Antiquitatum Germaniae Specimen XIX.
de originibus Saxonis XI.*

De conditione Videchindi, postquam se vi-
ctori Carolo permiserat et religionem Chri-
stianam susceperat, de possessionibus eius,
et de posteris, varias admodum in sententias
viri docti olim distracti erant, quum quidam aucto-
res, e quibus certa quaedam repetere licet, nondum
in lucem protracti fuissent. Causas dubitandi de-
derant antiquiores Francorum scriptores, qui silentio
fere res huius ducis post factam deditionem trans-
ierunt. Factum id fuisse inuidia et recordatione da-
mnorum, ab ipso quondam rebus Francorum et tem-
plis quoque et sacris illatorum, argumento est indi-
gnatio ALTRIDI (vit. Ludgeri c. XVIII.) et ANSCHA-
RII (vit. Willehadi c. VI.) Credibile est etiam, tan-
tum valuisse veteris iniuriae memoriam et poten-
tiae metum, si fidem forte rursus mutasset, vt paullo
iniquiorem sortem subierit quam ii, qui et citius in
fidem Caroli venerant, et functi creditis ministeriis
minore suspicione, ne virium fiducia res nouare cu-
perent, fuerant. Brunonis posteros initio certe
longe meliore conditione vsos fuisse, res Ecberti
docent, de quo legi possunt ANNALES NVENAR.,
(A. 1000. c. 10.) REGINO, (A. 1000. c. 10.)
TVRCKIVS (Fast. Carol. A. 1000. §. 4. p. 47.) et
GVNDLINGIVS. (Henr. Auc. §. 1. not. c) et d) p. 2
sqq.) Eius enim amplissimae possessiones ad Ludol-
phum, fratris nepotem transmissae, tantum ipsi po-
tentiae et amplitudinis contulerunt, vt restitutus in
eo gentis ducatus excelssimum ad fastigium inter
- 2 - poste-

posteris surrexerit, et imperium demum Romae et Germaniae in hanc familiam translatum fuerit. Sed Videchindi tamen genus non abiecte prorsus iacuisse, MEGINHARDI, scriptores antiquissimi a SCHEIDIO nuper editi, praeclara de Wigberto filio, et Walberto nepote, narratione cognoscimus. Sed de iis LEIBNITIVS adhuc dubitauerat, quia antiquiorem nullum scriptorem, quam ALBERTVM STAD., eorum meminisse, crediderat: qua de re nunc omnis scrupulus exemptus est, quia ad MEGINHARDI fidem vetusta etiam documenta a SCHEIDIO (in praef. Biblioth. hist. Goetring. T. I. p. XV fqq.) indicata accedunt. Turbauerant tamen has totas de posteris Videchindi rationes CONRADVS a LICHTENAV, (Chron. p. 149.) ALBERTVS STAD. (A. CIÖCCLII.) et alii hos secuti recentiores; qui Ludolphum, a Brunone qui descenderat superiore, quem in deditionem prius, quam Videchindum venisse, ANNALIUM FRANCICORVM, quos sigillatim excitare nihil attinet, fide iam monuimus, filium facere Walberti, confusis antiquiorum auctorum narratis decepti, voluerunt; qua re nihil ab omnibus idoneis monumentis alienius, et ratione abhorrentius cogitari potest. Matthildem enim, Henrici Auc. coniugem, quum ex testimoniis VIDECHINDI CORB., DITMARI, ANONYMI SCRIPTORIS de vita huius, et quorumlibet temporibus proximorum, ortam e stirpe Vidichindi ducis constet; sequeretur, hoc admissö, vt Ludolphus, praeter Brunonem et Ottonem, Henrici patrem, filium etiam Theo-

Theodoricum, e quo genita Matthilidis fuisset, habuisset; unde, ne de consanguinitate dicamus, hanc Ottoni, patri Henrici, prope aequalem annis ducturus hic fuisset. Sed bene est, quod longe meliora edoceamur, de progenie Videchindi, non ab his modo, qui ad eam Matthilidem Henrici Auc. conjugem retulerunt; et patruos eius Videchindum, Reginbernum et Imodum commemorarunt; sed ab illis quoque, qui vitam Meinweri, Ep. Paderborn., illustrarunt. Superfunt vero alia quaedam aevi fequioris monumenta, in quibus Comites Wettinenses, e quibus orti sunt Principes nostri, eidem generi inferuntur. Variè haec et sub variis nominibus sunt edita, primum Chronicae Marchionum Misniae titulo in sermone patrio quinquies; deinde a STRUVIO, SCHANNATO, et MENCKENIO sub annalium Vetero Cellensium, aut simili indice, magna tamen exemplarium diuersitate; tandem LVDEWIGVS e vetustis membranis publicauit duo fragmenta, nomine veterum monumentorum praescripta, (Reliq. T. VIII. l. II. N. III. IV. p. 172-257.) conuenientia in plerisque cum illis superioribus, nisi quod maiorem antiquitatem nonnullis in locis scripturae variatio, ad errorum causas deprehendendas adcommoda, praeferre videtur: quia recentiores, qui aut transcripserunt, aut Teutonice interpretati sunt, quaedam, vt adparet, pro lubitu et captu suo mutarunt. In his frequentissime prouocatur ad chronica, vt tunc loquebantur, Lautersbergensia, seu Montis Sereni, diuersa. Sed plerisque in locis, quibus hoc

fit, traduntur quaedam, quae in Chronico Montis Sereni hodie non exstant; nisi quod huic subiectum additamentum (p. 201. ed. Maderi) inde a Theodorico, de quo in superiore specimine egimus, ad Ottonem usque, qui diues cognominatus est, quaedam conuenientia habet. In historia de Timone, cui marchionis dignitas collata est, allegatur CHRONICA MERSEBURGENSIS AVLAE EPISCOPALIS. Eam quamuis eam esse voluerit LVDEWIGIVS, quam ipse (Reliq. T. IV. l. VII. p. 329 sqq.) ediderit, in hac tamen nihil huius rei legitur; ut auctori fragmenti alios codices Merseburgenses ad manum fuisse pateat. Ut autem velut in transcurso hoc moueamus, illud Chronicon, a Ludewigio publicatum, a pluribus diuersis auctoribus contextum quum sit, animaduertimus primum et antiquissimum, cuius reliqui laborem continuarunt, desisse in Meyngotto Ep., ut ex fine cap. XIV. (p. 391.) aperte perspiciamus. Sed ut ad vetera ista monumenta redeamus, illorum fidem praeclaram quum inde a Theodorici illius incluti posteris usque ad finem e consensu optimorum scriptorum et diplomatum confirmari videamus, et antiquiores auctores tunc adhuc existisse, e quibus contexta sint, hodie perditos, aut nondum publicatos, vel sic vix erit, cur in eo suspicionem incurrant, quod Theodoricum, Matthildis patrem, filium fuisse Walberti, Videchindi nepotis prodidit, et ab eo descendere nostros Marchiones Misnenses, testimoniis chronicorum, de quibus diximus, adfirmavit; quum praesertim relata ab ipso

gene-

generis series perpetuis diplomatum documentis confirmari possit, quod alio tempore agere constituimus. Illud nunc obseruamus, ADDITAMENTVM illud CHRON. MONT. SER. fuisse decerptam particulam forsitan ex ista Chronica de origine principum Marchionum, quam se vidisse in Monte Sereno S. Petri vidisse AVCTOR (p. 173.) scribit. Tanta est consensio vtriusque. Ceterum quia additamentum, vt apparet, initio mutilatum est, et in fine perpauca tantum periisse, MEIBOMIUS codicis possessor testatus est, neque postea plenius exemplar recuperatum fuit, fruendum est his fragmentorum excerptis. Ceterum varia menda ex collatione mutua tolli posse, nunc aliquot exemplis ostendemus. ADDITAMENTVM (p. 202. ed. Mader.) vbi habet: *Fridericus vero Comes, Friderici Comitis patruus, frater Dedonis*, scribendum esse: *TIDERICI Comitis patruus*, tam antecedentia probant, quam vtrumque FRAGMENTVM. (ap. LVDEWIG. p. 175. 187.) In ADDIT. (p. ead.) pro: *postea Magdeburgensis Episcopus*, scribendum esse: *MONASTERIENSIS*, e FRAGMENTIS apparet. (N. III. §. IX. p. 175. et N. IV. §. XII. p. 190.) In ADDIT. (p. 203.) pro: *praeter Ludouici Abbatis Mersburgensis*, legendum: *PATER Ludouici* e FRAGM. (N. III. §. XI. p. 176. N. IV. §. VIII. p. 189.) In FRAGMENTO contra N. III. (§. IX. p. 176.) pro: *Adelheid nupsit Ernesto marchioni de Bawaria, genuitque ei Luppoldum Marchionem. altera Bemensem Agnes etc.* eiiciendam hic esse vocem *Bemensem*, corrigendamque Bremen-

mentum, et inferius sic inferendam: *Scilicet Adelbertum Archiepiscopum BREMENSEM*, patet, e FRAGMENTO N. IV. (§. XIII. p. 191.) et ex ADDIT. (p. 202.) In FRAGMENTO etiam N. IV. (§. I. p. 186.) pro isto monstro: *Eysbenbilda matre Gereonis*, legendum esse: *nata in Eysleben ex Hida matre Gereonis*, clarum fit ex ADDITAMENTO (p. 202.) et ex FRAGM. N. III. (§. VI. p. 175.) Praeterea, ut et hoc addamus, in FRAGMENTO N. III. §. XXII. p. 181. corrupti sunt numeri, scribendumque: M. C. LXXXV. et (§. XXIII. p. ead.) M. C. XCVII. et (§. XXIX. p. 183.) M. C. XC. satis historia docet, quam tam ridiculos errores in margine LVDEWIGIVS repetierit. Quanta tamen horum fragmentorum ad instaurandam historiam Misnicam utilitas sit, inter peritiores quosque satis constat, et alio tempore luculentius ostendi poterit.

Weyrauchianae liberalitatis conditionem implere IO. CHRISTIANVS RICHTER, *Sizerodensis*, SS. Th. cultor, habenda a. d. II. X. Kal. Oct. maiori in auditorio oratione, de religionis veritate per aduersariorum conatus magis confirmata, quam depressa, sibi proposuit. Huius, CIVIS, honori ut fauere, frequentesque et beneuoli ad audiendum conuenire velitis, quantum exempli et boni moris interest, tantum nobis spei elegancia vestra et ingenuarum artium, quo flagratis, amor, faciunt. P. P. Vitebergae a. d. Kal. Oct. A. R. S. CIOIOCCCLXV.

VITEBERGAE, TYPIS VIDVAE B. EICHSFELDI.

T. 2972

ULB Halle

007 441 851

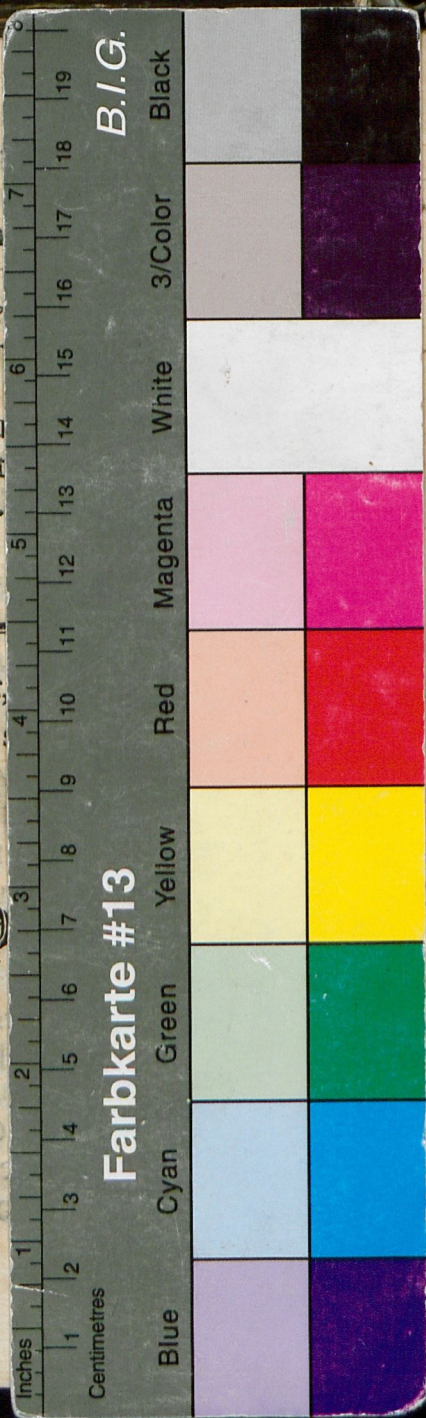
3

40

12

RECTOR
ACADEMIAE VITEBERGENSIS
GEORGIUS
FRIDERICVS
KRAVS D

DIGESTI VETERIS PROFESSOR
PUBLICVS ORDINARIVS CVRIAE PROVIN-
CIALIS CONSISTORII ECCLESIASTICI
SCABINATVS AC FACVLTATIS IVRI-
DICAE ASSESSOR ITEMQVE ORDINIS
IVRIDICI H. T. DECANVS

INSTITVTVM
IOANNIS CHRISTIANI RICHTERI
SIZERODENSIS

S. S. THEOLOGIAE CVLTORIS

A. D. IIX. KAL. OCT. A. R. S. CIOIOCLXV.

E X
WEYRAVCHIANAE LIBERALITATIS LEGE
ORATIONEM
MAIORE IN AVDITORIO

HABITVRI

C I V I B V S
COMMENDAT.

*Praemittitur Antiquitatum Germaniae Specimen XIX.
de originibus Saxonibus XI.*